

Side til at give denne Lov; thi ellers møder Ministeriet den 31te Marts med det Samme: Vi behøve ikke Folkethingets Votum; anse I det ikke for Eders Pligt at være enige med de andre Faktorer; saa tage vi Pengene selv. Det er altsaa en Vedtagelse af Finansloven for 1878—79; der ligger heri, og jeg siger: Der ligger dernæst deri, at Vedtagelsen maa foregaa under det fornødne Tryk fra de andre Faktorer's Side, det er, at vor Indflydelse paa Finansloven vil i væsentlig Grad være svækket. Men i samme Grad, som vi vække vor Stilling, forlænge vi Ministeriets Liv; thi Finansloven for 1878—79 vil i alt Fald være Føde for det nuværende Ministerium til den 31te Marts 1879, og det vil bevæ paa dette Ministerium, som har den 12te April — efter min Opfattelse den mørkeste Plet i vort konstitutionelle Liv — paa sig, om det vil gaa af før eller efter. Undskyld, jeg udtaler min Opfattelse, det er vel muligt, at den i enkelte Punkter kan være mindre rigtig; men sæt ogsaa, at Ministeriet behager at gaa af før, saa vil Enhver dog sige sig selv: Ministeriet har i denne Kamp erhvervet sig en hel anden Stilling, end Nogen ellers fra Oppositionens Side havde anet, erhvervet sig den Stilling, efter Behag at kunne blive eller gaa af. Og naar saa Ministeriet gik, hvad betyder saa det? Det betyder en Skiften af Personer, men ikke en Skiften af System, det betyder maaste en eller anden modererende Hensyntagen til den Folkevillie, som Oppositionens store Flertal repræsenterer, en Hensyntagen ingenlunde i Kraft af Forsfatningens Aand og Væsen, men i Kraft af visse politiske Omstændigheder, som man kan tage Hensyn til i mere eller mindre Grad. Jeg skal ikke benegte, at det ogsaa kan være rigtigt, maaste rigtigt, efter som Forholdene for Diebliffet ere. Jeg skal ikke gaa videre i denne Udvikling, jeg har kun villet antyde, hvorfor jeg ikke er i Stand til at følge det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein). Jeg tror, at jeg med det Samme tydelig har givet tilkjende, at jeg ikke kan ønske at lægge nogen Hindring i Veien for en anden Opfattelse end den, jeg har gjort gjældende, selv om den deles af Meningsfæller. En anden Fremgangsmaade kan maaste have sin Betydning, og selv om den forandrer Lidt de politiske Forhold, de politiske Konstellationer, er det i det Hele taget ikke til Gene for min Opfattelse. Min Tro paa Rigtigheden af, at der er Livskraft nok i vort Folk til at faae sin Frihed hævdet, er saa fast og saaledes bestaaende, at den har Lid til at vente. Hvad enten man skyder denne Gjenvei for at forsøge noget Andet, eller man havde villet, hvad jeg havde anset for hensigtsmæssigt, fortsætte Kampen, indtil det Tidspunkt var kommet, at nu havde den ene Side i Folket, det politiske Folk, vundet saaledes frem, at Mangel paa Anerkjendelse af Sideordnethed og Lige-

stillelse vilde være en Fornægtelse af Fædrelandets Vel, jeg siger: Hvad enten man tager det paa den ene eller den anden Maade, for mig er det ikke afgjørende; thi jeg vil bruge et Ord, som er brugt mod os, men som jeg aldrig har ment er brugt berettiget, nemlig: Dvo, som tror, hæfter ikke. Jeg tror paa vor politiske Sags Seir, og om man end i det ene eller andet Tilfælde nuancerer Fremgangsmaaden, det kan ikke forstyrre, at jeg tager det med No. Jeg skal imidlertid ogsaa erkjende, at efter det Samliv, som mine ærede Meningsfæller i de vedkommende Udvælg, hvor vi have omhandlet disse Sager nu i 5 Uger, have ført med andre Anskuelser, forekommer det mig ikke, at man vil kunne negte at anerkjende, at det ikke er uberettiget at vente sig en Frugt i denne Form af dette Samliv. Jeg skal ikke udtale nogenformelst Misbilligelse eller Mangel paa Anerkjendelse eller Dørlige mod de Herrens Stilling, jeg skal kun sige, at jeg maa efter den Anskuelse, jeg har, forholde mig passiv under den Behandling, som bliver dette Arbejde til Del

Rein: De Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), maa jeg forbeholde mig at besvare, naar Sagen kommer til 2den Behandling. Hvis denne Sags Behandling skal føres til Ende, er det aldeles nødvendigt, at Behandlingen bliver meget kort, jeg nødes derfor ogsaa til at modstaa den Fristelse, som der ellers kunde være for mig til at indbegaa, hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Det ærede Medlem har gjentagne Gange udtalt Forsættlinger og Opfattelser af, hvad Folkethingets Ære og Værdighed kræve, som jeg i alt Fald ikke kan være ganske enig med ham i, og det kunde derfor heller ikke undre mig, at han mente, at man ved at gaa den Vej, som det her foreslaas Thinget at gaa, skulde ville gjøre Noget, der vilde være et grovt Angreb paa Thingets Ære og Værdighed. (Berg: jeg sagde ikke „grovt“.) Det ærede Medlem sagde ikke grovt, men dog et Angreb paa Thingets Ære og Værdighed. Selvfølgelig har jeg ikke denne Opfattelse, men jeg gaar, som sagt, ikke videre ind paa at drøfte dette Spørgsmaal med ham ved denne Leilighed, maaste kan der komme en anden Leilighed dertil. Den største Synd, som man efter det ærede Medlems Mening vilde begaa ved at vedtage et Forslag som det her foreliggende eller et andet, som gik i en noget lignende Retning, vilde imidlertid, saavidt jeg forstod det ærede Medlem, være den, at man derved udsætter sig for at forlænge Regeringens Liv. Det ærede Medlem mener altsaa, at man ved at gaae den Vej, han anbefaler, vilde bidrage væsentlig til at forlænge dette Liv. Jeg tror, at han der befinder sig i en fuldstændig Bilsfarelse.